

C **G** **B**

I write to Ger-ma - ny Ger-ma-ny with love Ger-ma-ny with love
 I write to Ger-ma - ny Ger-ma-ny with love Ger-ma-ny with love

*Kezdő Chorus
 First Verse*

VÁJDA FERENC
 8751 ZALAKOMÁR
 SZÉCHENYI ÚT 6

ALPHAVILLE FANCLUB EXPERT

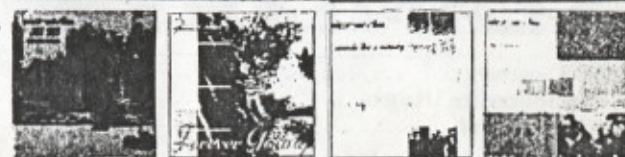
Em **C** **G** **B**

Dal Segno Verse 2

ALPHAVILLE FANCLUB EXPERT

SECRET SPELLS
 A magyarországi Alphaville
 fanclub időszakos kiadványa
 Kiadja az Ariana D. S.

10 év...

...telt el azóta, hogy megalakult az *Alphaville*. Ezért a klubújság ezen száma megpróbálja összefoglalni az évtizedben történeteket cikkeket, véleményekkel. Reméljük megnyeri tetszésedet. Amikor ezt a bevezetőt írom, már igencsak aktuális az ötödik album. Ám addig is itt a nem kevesebb, mint 96 felvételt tartalmazó lista, az eddig megjelent albumok elemzése, itt a szöveg körül az *Alphaville* kislemezei a *Mysteries Of Love*-ig bezárólag... szóval szerintünk nem volt rossz évtized. Bár a négy (öt) album ennyi idő alatt egy kicsit kevésnek tűnhet...(az is.). Jó szórakozást a *Secret Spells* legújabb számához, sziasztok:

ve i Fran R. L.

SECRET SPELLS

1982/83

Szilveszter

Az együttes megalakul

1984

január 5.

május 17.

szeptember 20.

szeptember 27.

december

SZÁMLISTA

20th Century	Afternoons In Utopia LP
Afternoons In Utopia	Afternoons In Utopia LP
And I wonder	So Long Celeste LP
Anyway	The Breathtaking Blue LP
Ariana	The Breathtaking Blue LP
A Victory Of Love	Forever Young LP
A Victory Of Love	First Harvest LP
Big In Japan	Forever Young LP
Big In Japan	First Harvest LP
Big In Japan	First Harvest LP CD Bonus Track - Culture mix
Big In Japan	(Ich Bin Japan) Blue Sunshine Project
Big In Japan	Single version 1988
Big In Japan	Remix 1988
Big In Japan	Amiga mix I.
Big In Japan	Amiga mix II.
Big In Japan	C-64 mix I.
Big In Japan	C-64 mix II.
Big In Japan	Freedom mix
Big In Japan	The mix
Big In Japan	1992. A. D. mix
Big In Japan	Italian Super Hits-mix
Big In Japan	(Nagy Szerelem) Digital Scream version
Broken Angel	Eredete ismeretlen
Catch Me I'am Falling	Eredete ismeretlen
Dance With Me	Afternoons In Utopia LP
Dance With Me	First Harvest LP
Dance With Me	Long version
For A Million	The Breathtaking Blue LP
For A Million	First Harvest LP
Forever Young	Forever Young LP
Forever Young	First Harvest LP
Forever Young	Special extended mix (U.S. promo)
Golden Feeling	Jet Set: kislemez B-song
Headlines	Afternoons In Utopia LP CD Bonus Track
Headlines	Romeos: kislemez B-song
Heart Of The Flower	So Long Celeste LP
Heaven Or Hell	The Breathtaking Blue LP
Hold Me	Lonely Boy Project (Frank Mertens)
I.A.O.	Afternoons In Utopia LP
Imaginary Soundtrack: Big Yellow Sun	Red Rose: kislemez B-song

Big In Japan single - húsz országban slágerlistás.

Sounds Like A Melody single - hét országban slágerlistás

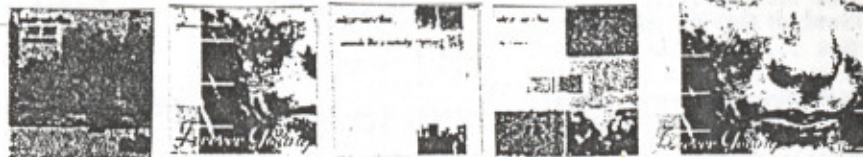
Forever Young single - hét országban slágerlistás

Forever Young LP - hét országban aranylemez, háromban platinalemez. Harminc országban slágerlistás.

The Jet Set single - Németországban a lista 11. helyéig jut.

Jerusalem	Afternoons In Utopia LP
Jet Set	Forever Young LP
Jet Set	First Harvest LP
Jet Set	Single version
Jet Set	Maxi
Lassie Come Home	Afternoons In Utopia LP
Lassie Come Home	First Harvest LP
Lies	Forever Young LP
Lonely Boy	Lonely Boy Project (Frank Mertens)
Middle Of The Riddle	The Breathtaking Blue LP
Mysteries Of Love	The Breathtaking Blue LP
Mysteries Of Love	First Harvest LP
Nelson Highrise Sector One: The Elevator	Sounds Like A Melody: kislemez B-song
Nelson Highrise Sector Two: The Mirror	Dance With Me: kislemez B-song
Nelson Highrise Sector Three: 20.000 Lieves Sous Les Mers	Jerusalem: kislemez B-song
Next Generation	Universal Daddy: kislemez
One Step Behind You	So Long Celeste LP
Openhearted	Eredete ismeretlen
Patricia's Park	The Breathtaking Blue LP
Peace On Earth	So Long Celeste LP
Red Rose	Afternoons In Utopia LP
Red Rose	First Harvest LP
Red Rose	Single version
Red Rose	12" mix
Red Rose	U. S. Promo
Roll Away The Stone	So Long Celeste LP
Roll Away The Stone	Original «Mott The Hopples» version
Romeos	Afternoons In Utopia LP CD Bonus Track
Romeos	The Breathtaking Blue LP
Romeos	Maxi
Romeos	Tribal Mix
Romeos	Teknopella mix
Romeos	Balcony mix
Romeos	Radio Edit
Seeds	Big In Japan: kislemez B-song
Sensations	Afternoons In Utopia LP
Sensations	First Harvest LP
She Fades Away	The Breathtaking Blue LP
Sirens	So Long Celeste LP
Sister Sun	Summer Rain: kislemez B-song
Sounds Like A Melody	Forever Young LP
Sounds Like A Melody	First Harvest LP
Summer in Berlin	Forever Young LP
Summer in Berlin	89' Mix
Summer Rain	The Breathtaking Blue LP
Summer Rain	Maxi
Sweet Needles Of Success	So Long Celeste LP
The Shape Of Things To Come	So Long Celeste LP
The Voyager	Afternoons In Utopia LP
Today	So Long Celeste LP
To Germany With Love	Forever Young LP
Under The Hammer	Eredete ismeretlen
Universal Daddy	Afternoons In Utopia LP
What Is Love?	So Long Celeste LP
Welcome To The Sun	Forever Young: kislemez B-song

Forever Young

Nehéz helyzetben vagyok, amikor az Alphaville első lemezéről írok. Egyrészt mert egy együttest –akármilyen fontos is a debütáló album a fogadtatás szempontjából– nem lehet az első produkció alapján megítélni, másrészt mert amikor a lemez megjelent (1984 szeptembere) én még javában tíz éves voltam. Nem is ekkor hallottam a lemezt, hanem jóval később, kb. 1987 elején, ugyanis akkor vettük meg a **Forever Young**-ot és az **Afternoons in Utopia**-t együtt. Sokáig nem is tudtam, melyik szám melyik, nem jegyeztem meg a címeket. Persze, már a kislemezként kimásolt számokat már ismertem, kis túlzással azt is állíthatom, hogy a 84-es évek Magyarországon még a csapból is a „Forever Young” folyt. Akkoriban nagyon népszerűek voltak ezek a számok. Legszívesebben az „A Victory Of Love”-ra emlékszem, ma is ez az egyik kedvenc számom. Most pedig lássuk részletesen.

A lemezborító szerintem abban a korban nagyon is feltűnő lehetett. Egy arc tölti be majdnem teljesen, amelyen a szemek csukva vannak, és ma sem tudom eldönteni, hogy vajon ez egy hulla képe (elég morbid utalás lenne az „Örökké fiatal”-ra.), vagy csak egy öreg fej (bár a vonások eléggé fiatalosak.). Bár az egész egy agyagfejnek is tűnhet, amelyet még nem dolgoztak ki teljesen. Bevallom, nem tudom. Tetszik a hátsó borítón, hogy a számok –bár sorrendben vannak egymás alá írva– egy-egy betű kiemelésével kiadják az ALPHAVILLE nevet. (A Victory Of Love, Summer in Berlin, Big In Japan, To Germany With Love, Fallen Angel, Forever Young, In The Mood, Sounds Like A Melody, Lies, The Jet Set). Szimpatikus ez a borító már csak azért is, mert nincsenek rajta az együttes tagjai. Ellenérzésekkel fogadtam mindig az olyan lemezeket, ahol a borítóról már a zenészek mosolyognak rám. Természetesen ezt is meg lehet kevésbé zavaró módon oldani (lásd Afternoons-borító), de nálam már egy «plusz pontot» jelent, ha a borító *valami mást* ábrázol...

Az „A Victory Of Love” szerintem egy fantasztikus szám. Az öt legjobb AV szám között mindenképpen megtalálható. Egészen egyedi megoldás, ahogy a szám felgyorsul, és Marian mély hangja a legmagasabb hangokig kúszik. Szerencsés választás, hogy ez a szám az első, hiszen már ebből is megtudhatja a figyelmes hallgató, hogy ez a lemez más, mint a többi hasonló szintipop produkció abban a zenei korszakban.

A „Summer In Berlin” igen jó szám. Többet nemigen lehet mondani róla, hacsak nem azt, hogy, amely valamelyest tudatosítja a hallgatóban, hogy most egy európai, sőt egy német zenekar produkcióját hallhatja. A másik ilyen a „To Germany With Love”.

A harmadik szám, a *Big In Japan* már ismert lehetett a hallgató számára, hiszen ez a szám januárban már megjelent kislemezként. A szám remek hangulattal, és jó szöveggel rendelkezik, bár az igazat megvallva, nem értem, hogy miért ez volt az Alphaville máig is egyik legnagyobb sikere.

A negyedik szám, a már említett „To Germany With Love” kellemes hangzású nótá. Legfőképpen az introja tetszik, bár ez igaz az összes számra a lemezen. Ebben a számban különösen jól érvényesül az a hangzás, amely azzal jár, amikor Marian önmagát kíséri, több sávban énekelte fel a szöveget, és néha-néha „belevág” a saját szavába.

A következő szám a „Fallen Angel”, a lemez egyik legjobb száma. Őszintén szólva nem értem, ezt a számot miért nem hozták ki kislemezen, szerintem biztos siker lett volna jó hangszerelésével és lendületességével. Lehet, hogy azoknak is akartak valami csemeget hagyni, akik megveszik a nagylemezt? Jól zárja az oldalt.

A „B” oldal elején hallható a „Forever Young”. Jól indítja az oldalt, eddig ez az első lassú szám. Sokan „szerelmes” dalnak nevezik, pedig aki ismeri a szövegét, tudja, hogy korántsem erről van szó. Az AV „örök balladája” sokáig szerepelt a listán, és az együttes majdhogynem legismertebb száma lett. Még ma is, ha megkérdezek valakit, hogy mi a véleménye az AV-ről, rögtön a *Forever Young*-ot említi.

A második szám az „In The Mood”. Szerintem ez a szám nem csillogtat olyan nagy eredményeket, amely indokoltá tenné azt, hogy felkerüljön egy együttes bemutatkozó lemezére. Nem vagyok annyira kibékülve vele, valhogy úgy érzem, később került fel a lemezre, mint a többi szám.

A következő dal a „Sounds Like A Melody”, amelyben külön figyelmet érdemel a szám közepén a „szóló”-rész. Ilyen „szólókat” ezen a lemezen több számban is hallhatunk, és nagyon jól oldják a szövegrészek közti szakaszokat.

A „Lies” szerintem a lemez leggyengébb száma, a lemezhez megjelent kislemezek B oldalain ennél jobb számok is szerepeltek. Nem tudom, miért került fel a lemezre, nekem egy kicsit unalmasnak hat a „Sounds Like A Melody” után.

Az albumot a „The Jet Set” zárja, egy lendületes, hangzásra amolyan happy-dal, bár a szöveg itt sem pálmákról és napfényről szól. Igazi diszkó-szám, a szórakozóhelyek egyik kedvence lehetett.

Amikor a *The Jet Set* kislemez alkban megjelent, Frank Mertens már nem volt az együttes tagja. Saját véleménye szerint nem értett egyet a zenekar további zenei irányvonalának meghatározásával, szerinte az AV már csak talpalávalót játszik. Nos, az **Afternoons**-t hallgatva nekem más a véleményem...

Mindenesetre Frank egy nagyon jó albumot hozott össze (a dalok zenei részét túlnyomó részt ő írta), ha még kicsit túlzó is ez az egyes szám. Mindenesetre, amennyit Mertensszel veszített az Alphaville, annyit nyert Rickyvel. De ez már később történt...

AZ ALPHAVILLE STORY

A következő cikk az *Afternoons In Utopia* nagylemezének a sogbookjában, azaz a kottájában olvashatta a tisztelt érdeklődő. Összefoglalást nyújt az Alphaville addigi „munkásságáról”, és feleleveníti a nagylemez felvételének részleteit.

Olyan filmesek, mint Godard és Hitchcock, valamint zenei példalépek, mint a Depeche Mode és a Roxy Music inspirálták arra Marian Goldot, Bernhard Lloydot és Frank Mertenst, hogy gondolataikat egy középmodern stúdiótechnikával, zeneileg is megpróbálják kifejezni. Természetesen akkoriban ennek megvalósítását különféle pénzügyi keretből kellett megoldani, s a zenélés mellett mindannyiuknak dolgozni kellett úgy a megélhetésért, mint a hangszerpark

fejlesztése érdekében. Efféle okok késztették őket arra, hogy átköltözzenek Berlinből az anyagilag kedvezőbb Münsterbe, ahol Ariane, Marian barátnője tudott szerezni egy lakást. Innen indultak el a „Nelson” Multi-media-Projekttel, s így jött létre az Alphaville.

Első demóikkal, köztük a **Big In Japan**-nel az Alphaville ipari partnereket kezdett keresni, s relatíve gyorsan sikerük lett. 1984 elején single-ként is megjelent a **Big In Japan**, és már az első média-visszajelzések azt mutatták, hogy a projekt minden résztvevője helyesen döntött: az Alphaville 1984 február 1-i TV-debütálása a listákra egyengette a **Big In Japan**-t. A dal először Németországban küszört az első helyig, hogy aztán sikervonalát a többi országon is átvezesse. Még Angliában is a slágerlista 8. helyén végzett, pedig a ködös Albion köztudottan nehéz terep a német zenészek számára. Az amerikai Billboard listán pedig a tánc/disco kategóriában az első helyig jutott

A második kislemez, a **Sounds Like A Melody** után, 1984 szeptemberének végén megjelent az Alphaville első nagylemeze. Az album a **Forever Young** címet viseli, mint a harmadik single. Rövid időn belül Németországban, Svájcban, Norvégiában, Dél-Afrikában és Franciaországban

aranylemez lett, Svédországban pedig elérte a platina fokozatot is. A **Forever Young**-ból eddig világszerte másfél milliót adtak el, az albumot megelőző három kislemezből pedig összesen 3,5 millió fogyott.

A negyedik single, a **Jet Set** nem az nagylemezről lett kimásolva, hanem új felállásban, újra felvette az egész számot az együttest. A stúdióban Frank Mertens helyett Ricky Echolette játszott a billentyűs hangszereknél. (Lásd részletesebben előző számunkban) A **Jet Set** maxi verzióját egyébként a New York-i John „Jellybean” Berlitz mixelte. Ezek után az együttes visszament régi álmvárosába, Berlinbe, s a jól megszolgált alkotói szünet után nekiláttak az új album stúdiómunkálatainak...

Az első eredmény az 1986 áprilisában megjelentetett **Dance With Me** volt. Ezt, és a **Fantastic Dream** című dalt New Yorkban producerelték, s a felvételeknél a David Bowie és Julian Lennon turnéegyütteséből ismert vendégzenészek működtek közre. (Carmina Rojas – basszus, Dave Lebold – billentyűk, Alan Child – dobok). A producer személyében ezúttal Steve Thompsonra esett az Alphaville választása, ő már eddig is ismert volt stúdiókörökben, hiszen az általa remixelt dalok elég híressé tették. A további LP felvételek március végéig a berlini Hansa-stúdióban folytak, egészen a **Jerusalem**-ig bezárólag. A produceri munkákat az a Pete Walsh végezte, aki többek között a Simple Mindsnél, Sagánál és a China Crisisnél rendezett korábban. Az összes dalt az oxfordi Manor stúdióban keverték, a munkálatok pedig 1985 őszére fejeződtek be.

1986

március 27.

június 5.

november 21.

1987

április 14.

1988

augusztus

Dance With Me single – három országban slágerlistás

Afternoons In Utopia LP

Jerusalem single – a Lunapark elkészül

Red Rose single – a video a MAFILM fotó műtermében készül

A **Forever Young** feljut az amerikai listára

YOU CAN HALT YOUR CAR FOR AN AFTERNOON IN IN UTOPIA WE SHALL STOP THE WARS ON THOSE AFTERNOON IN UTOPIA

Ezzel az idézettel kezdődik egy változatos utazás az együttes második albumának színesen csillogó hangzásviágán át. Akár egy izgalmas puzzle, úgy áll össze az **Afternoons In Utopia** több, egyformán intenzív dalból megbonthatatlan egésszé. Az album dalai valójában gazdagon díszített állomások egy jobb jövőbe vezető utazás során. A nagylemezen minden dal más és más,

legyen a hangulata például melankolikus színezetű (*Jerusalem*), romantikusan, moziszerűen formált (*The Voyager, Lassie Come Home*), amerikai ízléssel alkotott (*Fantastic Dream*), vagy akár rockosan kijátszott (*Red Rose*), a három virtuóz újra meg újra megérti, hogy az egyszerű melódiákat nívósan kidolgozzák és briliánsan elrendezték. Két szuper táncszám (*Dance With Me, Universal Daddy*) azt bizonyítja, hogy abban a helyzetben van, hogy képes a játékos és csalogató könnyűzenét összekapcsolni a mély értelmű és igényes dramatikával. A dalaik inspirálnak, szárnyakat adnak, izgalmasan és vidáman hangzanak egyszerre. Csalhatatlan ösztönrel, roppant kompozitórius találékonysággal alkotott Marian, Bernhard és Ricky az **Afternoons In Utopia** lemezen újra több slágergyanús dalt, melyek mind a nemzetközi átlag fölött helyezkednek el. Hogy mekkora is tulajdonképpen a

zenei építésznek a szabadsága, azt csak a könnyed *Sensations*, és az atmoszférikus titokzatos mise, a *20th Century* közötti különbség mutatja. Az új mű csúcspontjaként kétségtelenül a címadó dalt kell megjelölni. Klasszikus elemekkel töltve, szimfonikusan áthatva és egy hatalmas kórusérettel nyomatékosítva jut a „bőrünk alá” a zene. Marian az érzelmetelített hangjával, elkötelezett szövegíróként asszociatív módon gondoskodik arról, hogy a popzenét intelligens és motiváló tartalommal lássa el. Nagyszámú angol és amerikai zenésszel, csodálatos fekete háttérzenekezőkkel, az effektek széles skálájával, hajszozó dobkiséréttel és telt trombitárszettekkel keltették életre a billentyűs hangszerek hangzásorgiájának elrendezését, és mindezt harmonikusan tömörítették is a popzene „delfinjei”. Az **Afternoons in Utopia** csak a második nagylemez az AV-től, de az együttes már most is megmutatja, hogy képes intelligens popzenét kialakítani a jövő, egy jobb jövő számára...

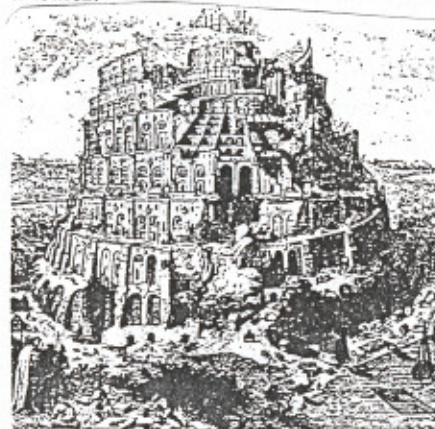
STOP THE WARS...

THE BREATHTAKING BLUE

Dupla albumot vártam, amit félig meg is kaptam: egy fél dupla albumot, tehát 10 dalt, ami még az „Afternoons” 13 dalánál is kevesebb, jóllehet időben csaknem olyan hosszú.

Ennyi bevezető után: az album tökéletes. Mind a borítót, min a zenét tekintve. A borító arany színű, közepén kékkel egy nap, amely talán a Red Rose-ban említett kék napfényt reprezentálja. Már az együttes neve is furcsa stílusban van a borítóra írva, ami talán önmagában megadja az új LP stílusát. A hátoldalon címek, és egy rajz egyiptomi stílusfigurákkal. Most pedig következzen a lemez.

Summer Rain

Először megütött, hogy milyen unalmas. Aztán rá kellett jönnöm, hogy ez a szám az egyik gyöngyszem az albumon. Első pillantásra üresnek tűnik, Marian hallgat, de tisztán énekel egy, a háttérben szóló zenére. A szöveg szép: valaki vár az esőre, amely talán meg is jön. A legtöbb részben a zene nem emlékeztet az *Alpha-ville*-re. Erős dob, lágy zongorajáték, ennyi az egész. Rájöttem, hogy a Summer Rain nem ez, hanem valami más...

Romeos

Ezt a számot a szöveg emeli ki a tucat számok tömegéből. Egy kicsit összetett, és absztrakt, de nem az AV-t hallanánk, ha minden egyértelmű lenne. A szöveg a fiatalsággal és a korral foglalkozik. Azt hiszem, ez a dal is elég lett volna ahhoz, hogy megbocsássam azt a hosszú időt, amíg várnom kellett.

She Fades Away

Úgy hiszem, hogy ez a dal egy nagyon sikeres kislemez lenne. Tartalma: egy elveszett-elmúlt szerelem története. Annak ellenére, hogy a könnyűzenében a dalok 95%-a erről szól, az *Alpha-ville*-nek sikerült egy kicsit máshogy nyúlania a témához.

The Mysteries of Love

Furcsa dal. Meglepetés volt: ez is egy love-song, immár a második az albumon, jóllehet az AV-ra nem ezek a dalok a legjellemzőbbek. A szerelem ezúttal egy politikai szituációban van elhelyezve. Mindketten más-más politikai rendszerben élnek – a fiú otthagyja a lányt. De a közös álmvilágban (*Land of Make Believe*) együtt maradnak. Furcsa, de engem a dal két, egymástól független számra, a „The Garrage”-re és az „Universal Daddy”-re emlékeztet.

Ariana

Ez a dal az, amelyet első meghallgatásra dúdolsz. Tréfás és örült. Egy lány, aki híres, és akit mindenki szeret – Ariana. A zene gyors és szórakoztató. Egy dal, amely azért van, hogy örülj neki.

Heaven Or Hell

Ez egy súlyos, depresszióval teli dal. A felszínen: egy félreértelmezett szerelem története. De a magam részéről: azt hiszem, ennél több a dal jelentése – a Föld története, és ezen belül az emberi fajé. A Föld lakói túl hosszú ideig félreértették a Földet, és így elvesztették.

For a Million

Ez a legjobb dal a lemezen, sőt állítom, hogy nem csakezen. Ez a legjobb szám, amelyet az *Alphaville* valaha is írt. Persze lehet, hogy mások ezzel nem értenek egyet, de ez nem ennek a dalnak a hibája. Igazából nem tudom, miért szeretem annyira, de talán ezt nem feltétlen szükséges meghatározni.

Middle of the Riddle

Ezt a dalt képtelen vagyok értelmezni. Ugyanolyan jó dal, mint az Ariana, gyors, tréfás, bolondos. A Middle of the Riddle szokatlan dal, jó lenne tudni, miről szól.

Patricia's Park

Nehéz beszélni erről a dalról, hiszen instrumentális. Tökéletes egész ad. Azt hiszem, bármilyen szöveg agyoncsapta volna a zenét. Bizonyíték ez a szám arra, hogy az AV nem csak fantasztikus szövegeket tud írni, hanem zenét is. Igazából azt is el tudnám képzelni, ha kiadnának egy instrumentális dalokat tartalmazó albumot. Nagyon nyugtatóan hat a Middle of the Riddle után, és jó bevezető az Anyway-hoz.

Anyway

Ez egy nagyon kedves dal, nehéz nem szeretni. Jól zárja az albumot.

Hát ennyi lenne. Érdekesnek tartom megjegyezni, hogy az együtttest nem felejtették el teljesen. A lemez kiadásánk napján két lemezboltban voltam, és mindkét helyez a Breathtaking Blue ment. Nem is olyan rossz 3 év után. Azt is figyelembe véve, hogy a WEA egyáltalán nem reklámozza a lemezt. Lehet, hogy más a célja...?

Michael Caroll – The Golden Path, 1989

(Az eredeti szöveget megcsönkította: Heltai Csaba) Bocs!

1989
március 10.
április 4.
június 16.
nyár
1990
január 5.

Romeos single

The Breathtaking Blue LP

Summer Rain single

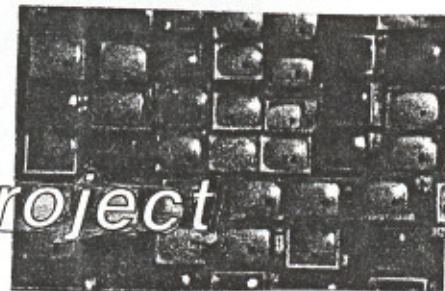
Songlines – a Middle Of The Riddle
videóját Oscarra terjesztik

Mysteries Of Love single

• VIDEO •

SONGLINES project

A SONGLINES 1989 nyarán látta meg a napvilágot; a mű lényege, hogy különféle rendezők különféle, - és egyben nagyon egyéni - filmeket készítettek a *The Breathtaking Blue* nagylemez dalaihoz. Az anyag azt is bizonyította, hogy az Alpha tagjai megpróbálták a videók területén valami újat hozni, mint ahogy azt megtették a TBB esetében is a popzenében. Túl sok bevezetőt nem akartam írni, úgyhogy inkább lássuk magát a videót...

For A Million

Directed by: Alexander Kalononski

A kazetta a *For A Million*-nal indul, ami őszintén szólva nemigen lepett meg, hiszen én magam is, - és ahogy más megnyilatkozásokban olvastam más is - ezt a dalt tartom a legjobbnak az összes AV szám közül. Maga a szám kicsit több mint hat perc, a klip azonban tíz perces. A történet egy szerzetes-papról szól, akit egy váratlan esemény zavar meg abban, hogy mindennap ismétlődő, megszokott tevékenységeit végezze. A mezőn talál egy papírdarabot, amely láthatólag egy nő ábrázoló kép része volt. Teljesen véletlenül tűnik, hogy éppen őhozá került, ahogy hazaér nem is foglalkozik többet vele, kidobja. Akkor tudjuk meg, hogy a dolog nem véletlen, amikor már a saját lakásában leli meg a kép következő darabját, s ezután már tudatosan keresni kezdi az őrült puzzle elemeit. A film és a zeme remekül passzol össze, igazán jól mutatja be az ifjú pap megkisértésének történetét, melynek a végén a nagy igyekezettel összeállított kép átváltozáson megy keresztül, s rájövünk, a lány, aki a képen szerepelt, s csalogatta főhősünket nem más, mint Szűz Mária...

Directed by: Ian Pringle

Romeos

A *Romeos*-hoz készített film jól követi a szövegben megfogalmazott életérzést, ezáltal különleges hangulattal itatja át az egészet. A sztori röviden: egy városban él egy fiatal srác, aki bagoly módjára nappal alszik, ám az éjszaka az övé. Nem tudjuk meg pontosan, de valószínűleg a fiú a megvehető szerető szerepét tölti be, ez határozza meg az életét. Egész éjszaka csavarog, vannak azonban helyek, ahonnan kidobják, kinézik őt. A legjobb jelenet a filmben szerintem, amikor a villamoson szinte „önmagával” találkozik. Együtt utazik egy idősebb úrral, aki láthatóan ugyanabból él, mint ő. Egyben beletörődés, ahogy mosolyognak magukon, majd minden marad a régiben, leszállnak a következő megállóban - továbblépnek az életükben. Ahogy jön a hajnal, a fiú hazatér; számára véget ért a nap... He's a lonesome streetside Romeo.

Middle Of The Riddle

Directed by: Christoph and Wolfgang Lauenstein

Nekem ez a video a kedvencem, s szerintem többek is így lehetnek vele. Egyébként a SONGLINES-ről ezt a klipet Oscar díjra terjesztették fel, csak hát... Az egész egy animációs bábfilm, öt figura a szereplője, kik egy semmiben lebegő négyzet alakú „padlón” éldegélnek, s kénytelenek örökké egyensúlyban tartani azt, ha nem akarnak leesni róla. Mindegyikük hátán egy szám van, ez gondolom utalás Godard filmjére (előző számunkban részletesen foglalkoztunk vele), ahol az emberek számozottak, s csak egy bizonyos funkcióra hivatottak. Visszatérve a filmre: az emberkék éppen nagyban bambnulnak le a mélybe (azt sajnos nem tudjuk meg, mi is van alattuk), amikor az egyik előkap egy teleszkópos horgászbót, s horgászni kezd. A többiek is így tesznek, egészen addig, amíg egyikük ki nem fog egy zenedobozt. Megindul a harc a ládáért, és ezért mindegyikük beveti minden ravaszságát: kihasználják az egyensúly megbontásából adódó lehetőségeket, míg végül az egyik (ha jól emlékszem az 52-es) egyedül marad a padlón a ládával, csak éppen két átellenes oldalon maradnak, s így a barátunk nem tudja megközelíteni a ládát, csak várja, hogy lejárjon a zene...

Ariana

Directed by: Ricky Echolette, Olaf Bessenbacher

Szerintem a leggyengébb klip az egész kazettán, a téma viszonylag poénos, jól követi a szövegvilágot, csak egy-két trükk nem lett az igazi, de végül is ez a szám épp olyan, mint maga a klip: vidám, felszabadult, játékos. Csak semmi komolyság...

She Fades Away

Directed by: Mao Kanaguchi

Egy nagyon szép számhoz egy nagyon szép filmet forgatott a japán rendező. Tökéletesen kapcsolódik a dalhoz: az elvesztett szerelem érzése szinte átragad a nézőre. Bolyongás az éjszakai városban (Szerintem a filmbeli város Párizs), elmerengés, gondolkodás. Nem látunk határozott képeket, minden elmosódott. Nem lehet csak úgy elmenni mellette.

Heaven Or Hell

Directed by: Slobodan Pesic

Az első video, amely nagyrészt fekete-fehér. Az elején látjuk a történet végét: tehát nem elég egyszer megnézni, hogy igazán megértsük. A földre száműzött angyal története ez, akinek rövid földi pályafutását meséli el. (Érdekes, hogy nem sokkal a SONGLINES után az R.E.M. Losing My Religion című klipjében hasonló téma is előfordult - igaz, az is nagyon jó volt) Súlyos, depressziós dal remek filmmel. Elgondolkodtató, fájdalmas, nagyszerű.

Summer Rain

Directed by: Susanne Bier

Aki eddig nem értette meg a Summer Rain mondanivalóját, a klip megtekintése után megkapja, aki pedig értette, új értelmét fedezi fel. A film tulajdonképpen állóképek sorozata, egy szerelem története, amiről tulajdonképpen a szöveg is szól, legalábbis a felszínen. Kár, hiszen így ezzel a klippel - legyen az bármilyen jó - nem értheti meg a kívülálló a dal igazi értelmét.

The Mysteries Of Love

Directed by: Alex Protas

Ez a videoklip követte a kazetta kiadásakor éppen divatos klipkészítési áramlatot, tehát a gyors snittek, a látványos képrészletek rövid megjelenését. Mindettől függetlenül igen jóra sikeredett, az Big In Japan 1992 AD mix klipjébe, amely tulajdonképpen egy Best Of video, cz, meg a Patricia's Park adta a legtöbb anyagot. Igazi profi munka.

Patricia's Park

Az utolsó film a kazettán, (Bár az Anyway még hátravan) s ennek megfelelően kellemes élményeket hagy a szemlélőben. Azt hiszem egyetlen AV rajongónak sem kell a zenét dicsérni, legfeljebb a film nagyszerűségét emelhetem ki. Az egész egy politikai üzenet, képvilágban engem leginkább Michael Jackson, Man In The Mirror c. számának a klipjére emlékeztet. Tetszik, hogy a képek hangulata milyen szorosan igazodik a zene hangulatához.

Anyway

Directed by: Goofrey Reggio

Nagyszerű ötletnek tartom, hogy az Anyway a stáblista alatt szól, így ugyanazt a szerepét tölti be, mint az albumon, a búcsúzásét. Nagyszerűen zárja le a SONGLINES egészét, engem arra csábított, hogy újra megnézzem az előről... Sajnos, nincsenek adataim arról, hogy valamiféle video-toplistán szerepelt -e a kazetta, mindenesetre megérdemelte volna!

The Songlines video was produced by Rose Marie Couture and Arianne Mummert

Heltai Ákos

A képek a Songlines videokazetta anyagát ábrázolják.

INTERJÚ MARIANNAL (Moonpaper 1992)

„Egy egész éjjelen át tartó piálás és kajálás után elmentem a stúdióba, írtam egy elég tétova ötletre alapozott dalt, majd hangfelvételt készítettem róla. A kazettát hazavittem, de valahogy eltűnt. Csak a címére emlékeztem, de hiába próbáltam később egy új dalt írni ugyanezzel a címmel, nem sikerült, ám a dalból ez még megmaradt nekem, s ennek később hasznát is vettem, ez lett az album névadója. Csak később jutott eszembe, hogy a **So Long Celeste** tulajdonképpen úgy szól, mint egy jóslat.”

Marian Gold egyébként különleges gondossággal tárolja a különféle dalötleteit, mivel régi vágya, hogy egy szóló albumot készítsen. Ez a kívánsága most teljesült, s bár a dalokkal kapcsolatban időközben más gondolatok érték utol, a lemez lényege nem változott. „Egy nagy tervünk volt, amely sok apró vágyból épült fel. Ezek egyike, hogy végre élőben játszassunk. Most úgy néz ki, hogy jövőre elkezdünk egy turnét az Alphaville-l.”

De mielőtt ennek a kisebbfajta bombának alkalma lenne felrobbanni – ez lenne az AV első turnéja

a fennállása óta – Marian Gold előadja a legfrisebb anyagot:

„Rendszert az AV albumának elkészítése, és más tervek (mint például a SONGLINES ciklus) közben – tekintve a

zenei tevékenységtől, amelyek kezdetben nem voltak olyan szinten, hogy szövegkörnyezetben legyenek az AV-vel – a saját dalaimat írtam. A közös munka Rickyvel és Bernddel szükségszerűen elejét veszi a megállapodásnak ezekkel a dalokkal, amelyek személyes dolgokat hordoznak, és nem hajlandók semmiféle kompromisszumot kötni.”

Marian csupán az utolsó 3 évben 50 dalt gyűjtött össze a szólólemezhöz. „A popzene hosszú történetében rengeteg gyöngyszem született, amelyek elvesztek, «megfulladtak» a lemezkiadók tengerében. Egyszerűen meg akartam mutatni, hogy sok olyan dal van, amelyet a közönség elfelejtett, vagy csupán nem vett észre.” Ez egy vállalkozás, amely lemezoldalak tucatjait tölthetné meg „pontosan ez az, amit csinálni akarok, egy albumot ilyen dalokkal – és ez az ötlet még mindig a listámon van.”

A „So Long Celeste”-en M. Gold négy más szerzőtől való dalra is felhívta a figyelmet.

Meghajlik a **Mott The Hooples** „Roll away the stone” című száma előtt, amely rockis

gitárfutamokból, dús hangzású, érzéki háttérkórusokból áll, s melynek elbűvölő az összhangzása.

A „The Shape of Things To Come” eredetileg a **Headboys** – egy, a nyolcvanas években sikeres zenekar – száma volt.

A „One step behind you” a **Furniture**től a maga idejében kereskedelmi szempontból kevesbé volt sikeres, de ilyen szempontok nem számítanak, amikor válogatásra kerül sor.

A negyedik dal a „Peace on Earth” a **Boom Operator**stól – egy berlini együttestől, amely főleg a táncparketteken aratott sikert, illetve a színházi és a filmzenében ismert. Marian egyszerűen kétszer dolgozott velük az elmúlt néhány évben.

Miután a demo-verziókat kiegészítették az AV Lunapark stúdiójában, két közreműködő zenész házi stúdiójában elkezdődtek az előmunkálatok.

Az egyikük **Rainer Bloss** – egy klasszikusan képzett zongorista, aki olyan zenészekkel dolgozott együtt, mint Klaus Schulze – nemcsak a billentyűkön játszott, hanem mint számos dal társírója és szerzője is szerepelt, akárcsak a másik, **Arthur Shwarz Ruszcynski**, akinek életrajzában olyan bandák szerepelnek, mint a **VKLO** vagy a **The Other Ones**.

„Konkrét elképzeléseim vannak arra nézve, hogy hogyan hangozzék egy dal végül – utal Marian a „So Long Celeste” kiadási munkáira – és igazán véletlen, hogy találkoztam a **Kid and Jonnal**. A név két szerzőt és producer szakembert takar, akik már tavaly is közreműködtek az Alphaville antológiáján, visszahozták a zenekart a „First Harvest”-tel, valamint a „Big in Japan” remixekkel a listák, klubok és táncparkettek középpontjába. Felfedeztem némi szellemi vonzódást kettejük és köztem; valamit, ami nem sűrűn történik meg köztem és számomra addig ismeretlen emberek között, és hasznosítani tudják az én ötleteimet.

Az eredmény, ami megszületett: **rythm and blues**, amelyet a műtermek és a gépek nyelvére fordítottunk le.”

So Long Celeste

Hogy Marian Gold miért ezt a címet adta albumának, az már egy korábbi interjúból kiderült. De hogy miért kellett olyan hosszan várni rá? Arra azért kíváncsi lennénk. Az esetleges szólólemeztől már a **SONGLINES** bemutatása után (1990 februárja) szivárogtak ki hírek a Lunapark házatájáról.

A lemezt még 1990 nyarára ígérték, a bevételeket pedig az AIDS kutatások javára ajánlották volna fel. Hogy mára ebből megvalósult-e valami, azt nem tudni, de örülhetünk, hisz a lemez végül is megjelent – a **The Breathtaking Blue** után három évvel – 1992 őszén. Gondolom, az mindenkinek világos, hogy 1992-ben volt tízéves a zenekar. Így talán érthető is volt a **Big In Japan** új köntösben való megjelentetése, és a **The First Harvest** kiadása. Az igazi meglepetés, úgy érzem elmaradt, hisz a legtöbben új AV lemezt vártunk. Mellesleg egy dupla albumról volt szó. Megjegyzem: annak idején a **The Breathtaking Blue** is annak készült. Míg tehát az új közös munkára továbbra is várni kell, addig is vigasztalásként, (vagy van akinek elszomorításként?) itt a **So Long Celeste**.

Először is talán általában a lemezről mondok véleményt, aztán majd kitérek a dalokra is. A lemezborító, – mint ahogy azt megszokhattuk az AV esetében – tökéletes. A domináló szín a sárga. A borító Marian látható, a feje mögül napsugarak törnek elő (mint egy glória, ala **Breathtaking Blue**). Mindemellett az első borítón olvasható a művész neve, a dalok címei, a lemez címe, s mindez úgy, hogy az egész borítót betölti.

Figyelmesen végighallgattam kétszer-háromszor a lemezt. Első benyomásaim nagyon vegyesek voltak: szélsőségek jellemzik az LP-t. Lehet hogy ez volt Marian célja? Persze, felfoghatjuk úgy is mint egy sokoldalú művész másik oldalát bemutató produkciót. Mindenesetre elég furcsán hangzik pl. az „One Step Behind You” és utána mondjuk a „Peace On Earth”! Bár az is igaz, hogy a lemezen hallható elrendezésben a dalok sorrendje tökéletes.

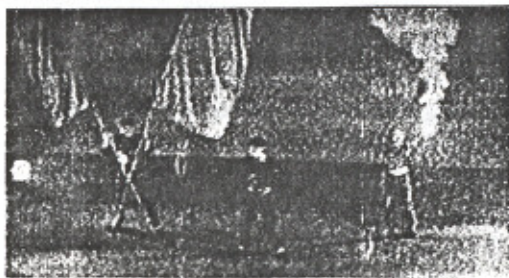
Az albumot nyitó dalból, az „And I Wonder”-ból, azt hiszem jogosan lett a nagylemez beharangozó kislemez. Még egy AV dalnak is elmenne. Sőt! A dal szövege politikai töltetű, talán a pár évvel ezelőtti változások ihlették. A dal állandóan a „Sister Sun”-t juttatja az eszembe. Az első oldalon még négy dal szerepel, amelyek zeneileg mindinkább az elektronika felé tolódnak el. A „Shape Of Things to Come” és az „One Step Behind You” mások szerzeménye, Marian csak elénekli őket. Szerintem ez a két dal az, ami úgy mond nagyon kilóg a lemeztől. Lehet hogy a táncoslábúaknak kedveskedtek ezekkel a dalokkal? Mindenesetre nagy csalódás volt számomra, hogy a második single az „And I Wonder” után a „One Step Behind You” lett. Ezen az oldalon hallható még a „Heart Of The Flower”, illetve a „Sirens”. Két olyan dal, amelyekhez csak részben van köze Mariannak, a szövegeket mindkét esetben **Janey Diamond** jegyzi. Ő egy AV-rajongó költő, akinek szövegei már több korábbi AV-dalban is fellelhetők voltak. Érdekes odafigyelni a „Heart Of The Flower” hangszerelésére. A dal végére a hangszerek olyan kavalkádja szól, mint a „Romeos”-nál. A „Sirens”-nél pár divatos elem is fellelhető, gondolok itt például a dobkiséretre. Kellemesen hat Marian tiszta, csengő hangja a refrénben. Most pedig lássuk a B oldalt.

Zeneileg jobban illik a korábbi dalokhoz, a lemeznek ez az oldala jobban is tetszik. Az első szám a „What Is Love?”. Kedves dalocska, de nekem néhol unalmas a zenei megoldás. A szöveg őszinte, és a dal szenvedélyes előadásmódja is a szöveget tükrözi. A másik dal a „Today” szerintem a lemez egyik legjobb dala. Amolyan „hüvös és szomorkás” rock and roll. Sokszor a „For a Million”-t juttatja eszembe. Aztán van itt még két rock and roll nótá, a „Peace On Earth” és a „Roll Away The Stone”. Ez utóbbi kicsit „Ariana” stílusú. Azt hiszem, ez a másik véglet, ameddig Marian elmehetett. Amúgy ez a másik két dal is más szerzők alkotása. És a legvégére hagytam a gyöngyszemet, a „Sweet Needless of Success” pontosan olyan lenne a lemez, mint a **The Breathing Blue** a *Summer Rain* nélkül. Fantasztikus dal. A szöveg magáról az énekesről szól: indulásáról, sikereiről, kudarcairól. Ars poetica.

Már néhány hónapja megjelent a lemez, amikor e sorokat írom, s hogy őszinte legyek, nemigen szoktam hallgatni. Már csak azért sem, mert nem sok értelmét látom ennek a lemeznek. Felesleges volt ez a kirándulás a Alphaville-től. Értékében alig közelíti meg Marian korábbi munkáit az AV-val. Már csak arra vagyok kíváncsi, hogy az évek múlásával, új divatirányzatok megjelenésével mit fog kihozni magából a lemezén a következő zenekar. Képes lesz-e új szintet hozni a mai egyhangú és egyre unalmasabbá váló rap és diszkódömping világába? Remélem, hogy igen. S mindannyian reménykedhetünk édes visszatérésükben...

HOPE YOUR SWEET RETURN...

1993. 02. 15.

Vajda Ferenc

Rajongók kérdezik az Alphaville-t

Hogyan írod a dalaidat? Előbb írod meg a szöveget, és csak ezután mész a stúdióba, vagy a szöveget csak a zene elkészülte után alkotod meg?

Marian: A téma a döntő tényező. Soha nem ragaszkodom egyetlen mintához sem.

Néha egy szó, egy dallam, egy személy, egy esemény, valami, amiről olvastam, vagy amit láttam a hírekben, egy álom, valamilyen konfliktus egy utazás során, de akár egy párbeszéd is lehet az, ami megihletti a dalt. Akármilyen lehet egy dal témája, amit fontosnak találsz. Viszont csak akkor tudod komolyan venni, ha már rámutattál.

És mi a helyzet a szólóalbumoddal?

Marian: Éveken át rengeteg dal és szövegötletet gyűjtöttünk össze, és csak arra vártunk, hogy dolgozhassunk rajtuk. Ezekből készült el a lemez.

Honnan származik a „So Long Celeste” cím?

Marian: A „So Long Celeste” is azon titokzatos dalötletek egyike, amelyek hirtelen születnek egy-egy kicsapongó pillanatban öt vagy hat pohár ital után egy bulin vagy egy bárban. Ezek egyedi hangzású dalok tökéletes hangszereléssel. Már

csak a stúdióba kell ilyenkor elmenni, és akkor semmi probléma nincs. De sajnos akkor már ott van az az öt vagy hat pohárnyi ital, amellyel a kezdeti lelkesedéset akartad meg

ünnepelni ezzel a ragyogó ötlettel kapcsolatban a barátaid között, és ez általában meghiúsítja az ötlet spontán megvalósítását. Az est folyamán az ötlet egyre folyékonyabb lesz, és másnap mire felkelsz, már egyáltalán nem tudod. A csodálatos ötlet elment és valaki másnak a fejébe költözött. A te fejed viszont fejfájástól lüktet. Hát ez a „So Long Celeste” szomorú története. De legalább a cím megmaradt. Erre szokták mondani: a múzsa ajakrúzsza.

Egy régebbi interjúban azt mondtad, hogy a fantázia nagyon fontos ahhoz, hogy élesebben lásd a valóságot. Az AV mindig is sok fantáziát használt a dalaiban, de nem túl veszélyes -e egy leheteelen, tökéletes világról álmodni, hiszen mindig is lesz egy fal a valóság és az ideológia között? Honnan veszi az AV az erőt ahhoz, hogy folytassa ezt a hihetetlen építő munkát?

Marian: Ragaszkodom hozzá. A fantázia élesíti a kilátást a valóságra. Mindenkinek van fantáziája, ez a harmadik szemünk, és aki nem használja, megvakul. Az ideológusok a fantázia mesteri börtönörei.

Miért engedte az AV, hogy valaki más készítse el a Big In Japan remixét?

Bernhard: Annak, hogy egy AV számot más producer remixel, hagyománya van.

A Big In Japan esetében a producerek (Kid and Joe) történetesen régi Alphaville

rajongók voltak, akik most maguk is zenélnek, remixeket készítenek.

Emellett a Big In Japan már mi is remixeltük, a Singles Collection-on jelent meg, Amerikában

Az AV kereskedelmileg nem egy vezető együttes. Meg tudom érteni, hogy az első eredményt elengedték, jóllehet az Alphaville több kereskedelmi munkáját foglalja csak magába, de miért éppen a Big In Japan eredeti értéke vált át egy értelmetlen „Freedom Mix” irányzattá?

Ricky: Gyakran nem lehet megvitatni a zene értékét vagy értéktelenségét, de az biztos, hogy nem függ a kereskedelemről és ennek ellenkezőjétől. Érdekesnek találtam a Big In Japan új megjelenésében. Persze, ez megszokás kérdése.

Miért reklámozzátok olyan keveset a zenétek?

Bernhard: Egyrészt, mert úgy gondoljuk, hogy a zenénk magáért beszél, másrészt a reklámozás többnyire

a lemeztársaságok piackutatási részlegének a munkája.

Végül is lesz AV turné?

Ricky: Ha meglátsz egy plakátot, menj. Mi nem szeretnénk kihagyni a lehetőséget.

Egyszer azt olvastam, hogy nem lelkesedtek nagyon a stúdiómunkáért, és hogy egy zenekarnak nem az a fontos, hogy milyen népszerű, hanem az, hogy milyen kapcsolatot tud teremteni a rajongóival élő előadások által. Attól tartok, annakidején az AV sok rajongót elveszített azzal, hogy nem volt turnéja. Az igazi rajongók persze megértik az AV munkáját, de nem veszítették -e el azt a különleges kapcsolatot a rajongóikkal?

... továbbá:
1992-ben megjelenik a First Harvest elnevezésű best of album és vele párhuzamosan a B.I.J. a.D. remixe. Marian elkészíti szólólemezt, 1993-ra ígéri az ötödik AV albumot és az első élő koncertturnét.

A fanzine elkészítéséhez nyújtott
segítségükért külön köszönetünket
fejezzük ki

VAJDA FERENCnek
és
BACSÓ TIBORNak.

Bernhard: A visszacsatolás, amit a munkánkkal kapcsolatban kapunk, nekünk ugyanolyan fontos, mint más művészeknek. Sajnos módszerünk, -az éveken át tartó

kísérletezés a stúdióban- a kapcsolat csökkenéséhez vezetett, már ami az élő koncerteket illeti. Megpróbáljuk más eszközökkel megtartani ezt a kapcsolatot.

Mi van Frank Mertsnszel? Tartjátok még vele a kapcsolatot?

Ricky: Mivel már nem tartjuk a kapcsolatot, nem tudjuk mi van vele.

Tíz év telt el azóta, hogy megalakítottad a bandát. Felidéznél néhány fontos eseményt a karrieredből? Van valami különbség a tíz évvel ezelőtti, és a mostani helyzeted között? Van valami, amit sajnálsz, vagy örülsz, hogy vége van?

Bernhard: 10 év alatt semmi sem változott. Miután a Big In Japan sláger lett, Ricky csatlakozott a bandához, befejeztük a saját stúdióinkat, sikeresen dolgoztunk együtt Klaus Schulze-cal, és befejeztük a harmadik albumunkat, amit olyan örült ötletek ihlettek, mint a SONGLINES, így ma már nagymértékű zenei függetlenséget élvezünk.

Mennyire befolyásolta a Német újraegyesítés a hangulatotokat?

Ricky: A kezdeti lelkesedés, ami Berlinben általános volt, most itt a természetesség. Bernd és én kiköltöztünk Berlin külvárosába, így az egyesítésnek inkább személyi, mint zenei hatása volt.

Együtt töltitek néha a szabadidőtöket? Összejöttök bulit tartani bizonyos alkalmakkor, vagy nincs erre idő?

Bernhard: Természetesen barátok vagyunk azon kívül is, hogy együtt dolgozunk. De a hosszú ideig végzett intenzív közös munka után mindannyiunknak szüksége van egy kis pihenőre. A bulik meg csak úgy jönnek maguktól.

Személy szerint milyen zenét kedveltek? Van kedvenc előadótok?

Ricky: Régebben különböző zenészek munkáit szerettük. Most a zenei érdeklődésünk nagyon kiterjedt. Szakmai okból nagyon sok különböző zenét hallgatunk, kezdve Peter Gabrieltől és a KLF-től, Wagneron át egészen a Tahiti swing zenéig.

Tudnátok több tippet adni a környezetvédelemről?

Ricky: Persze, sok tanácsot tudunk adni, de szerintünk több értelme volna, ha rámutatnánk azokra a szervezetekre és újságokra, ahonnan vettük az infókat. Pl.: Greenpeace Magazine, Ökotest, Natur

BLUE SUNSHINE
Magyarországi xville Levélrózsa Fanzine
Budapest, 1103 Őrűd utca 36.

TO GERMANY WITH LOVE

Words by
MARIAN GOLD

Music by
FRANK MERTENS and BERNHARD LLOYD

Dm

I am an em-i-gré I write to Ger-ma - ny

in for- eign words

A tongue of ac-tu - al - i - ty coat-ed in grey gloves

to Ger - ma - ny with love a war be-tween the

was — to Ger-ma-ny with

love I am an em - i - gré I write to Ger-ma - ny in for - eign words
This is the turn of col-ours all real but still un-seen there is no more de-ci - sion

a tongue of ac - tu - al - i - ty coat-ed in grey gloves
'cause there's too much in be - tween let us build a night-mare mis - sion

to Ger-ma - ny with love a war be-tween the wars
learn and work as nev - er yet let this cold new gen - er - a - tion

a war be-tween the wars tri - umph ov - er by gone sor - row
faith in its own fears be - get here comes the mo - dern rat

here can in un - i - ty be won let them all pur - sue this pur - pose
comes the ter - ror squad ours is the salt of wis - dom

'til re - al - i - ty is gone I am an un - ex - pect - ed spy
here we come all dressed in black from the ru - ins ris - en slow - ly

from the out - side of my eye trans - late it first then com - pre -
to the fu - ture turned we stand flour-ish in this bless - ing glo - ry

hence I'm here in - deed but there I stand I write to Ger - ma - ny I write to Ger - ma - ny
flour-ish Ger - man Fa - ther-land I write to Ger - ma - ny I write to Ger - ma - ny

Ger-ma - ny with love Ger-ma - ny with love I write to Ger - ma - ny
Ger-ma - ny with love Ger-ma - ny with love I write to Ger - ma - ny